

Olinka má nápad

Zatímco dědeček šramotil v kuchyni, vyběhla Olinka na půdu. Dnes nechtěla čekat až do odpoledne. To, k čemu se rozhodla, musela udělat hned. Otevřela víko truhly a zuřivě se vrhla na hromadu knížek. Jak jimi listovala, znovu si připomínala své předchozí výlety.

Vedle této vzducholodi jednou letěla nad rozlehlým městem, jehož domy sahaly málem až do nebe. Na tomto ostrově vyplašila tlupu opic a pozorovala osamoceného trosečníka, jak si pomocí dvou kamenů rozdělává oheň. A tuhle loď viděla potápět se po nárazu do ledové kry.

Listovala knížkami čím dál tím rychleji. Stále to nemohla najít.

„Někde tady přece byl takový obrázek!“

Otevřela knížku, kde pět kluků procházelo úzkými setmělými uličkami starého města. Z bezpečí truhly kdysi sledovala jejich boje s místními partami o nějaký hlavolam i to, jak přišli o svého psa. Za nimi se však dnes vydat nechtěla. Zaklapla stránky a hledala dál. Kde to jen bylo? Kde to viděla? Konečně! Knížka, kterou vzala do ruky, byla tou pravou. Na obrázcích se tam vyjímali svalnatí trpaslíci v brnění a se sekýrami v rukou. Kromě nich ještě oškliví skřeti, čarodějové a krásní bojovníci na bílých koních.

„Tady!“

Otočila pár stránek a vydechla úlevou. Prsty pohladila obrázek, který se před ní rozevřel. Ohromný šupinatý drak se tam rozvaloval v tmavé jeskyni. Ocas i hřbet měl porostlé výhružnými ostny, křídla složená na zádech. Z nozder mu stoupala pára a očima se díval ven z obrázku. Ty oči byly zlé a nebylo v nich žádné slitování.

Olinka se snažila do nich nedívat. Mnohem víc ji zajímalo to, co bylo za drakem. Ve tmě se tam třpytil jeho poklad. Ohromná hromada zlata, různých šperků a drahých kamenů.

Kdyby se jí podařilo trochu toho zlata dopravit do Vehlovic, nemusela by už máma chodit do práce! Přijela by za Olinkou a zůstaly by spolu.

Znovu si draka prohlédla. Cenil dlouhé zuby a na nohách měl ostré drápy. Vypadal, že je připravený každého, kdo by se odvážil vlézt do jeho doupěte, spálit na uhel. Olinka znejistěla. Mohlo to být nebezpečné, ale kdyby toho zlata přinesla opravdu hodně, napsaly by s mámou tátovi do zahraničí, že už tam nemusí být. Je tam přece kvůli práci. A do práce se chodí kvůli penězům. Kdyby se jí podařilo naplnit celou truhlu drakovým zlatem a vrátit se s ním zpátky, měla by vyhráno. Zase by byli všichni tři spolu!

Naposledy si prohlédla obrázek. Téměř cítila dračí dech na tváři. Pak odložila knížku na zem rozevřenými listy dolů. Zhluboka se nadechla a zavřela se v truhle.

V pasti

Když Olinka odklopila víko truhly, nejdřív nic neviděla. Až když její oči přivykly okolnímu šeru, poznala, že se vznáší těsně u stropu jeskyně. Hlavou téměř narážela do krápníků. Ohromné prostory kolem ní byly členité, truhla však letěla plynule jedním směrem. S dívkou uvnitř proletěla několik tunelů a minula několik rozcestí. Kdybych odtud musela odejít sama, uvědomila si Olinka, nikdy bych cestu nenašla.

Po chvíli se okolní tma začala prosvětlovat. Olinka si nejdřív myslela, že se blíží k východu, ale zdroj světla byl jiný – dračí poklad. Konečně uviděla tu ohromnou hromadu zlata před sebou. Truhla mířila přímo k ní, a jak se zdálo, drak nebyl nikde v dohledu.

„Přistaň přímo u té hromady,“ poručila Olinka a truhla tak bez otálení učinila.

Dívka odklopila víko a ještě jednou se rozhlédla. Polkla a vystoupila z truhly, čímž porušila vlastní zákaz, který si stanovila hned po prvním výletu s truhlou. Opatrně položila nohu na skálu, ale nestalo se nic. Všechno zůstalo na svém místě. Jeskyně, truhla i hora zlata. S o něco menší obavou tedy vystoupila a udělala dva rychlé kroky směrem k pokladu. Ponořila ruce do té hory zlata. Několik mincí sklouzlo dolů a s cinkotem se rozkutálelo. Olinka se musela zhluboka nadechnout, aby nevyjekla nadšením. Zvedla dlaně a nechala mezi prsty propadávat zlaté mince a drahé kameny. Máma ani táta už nebudou muset nikdy do práce!

Když se konečně vzpamatovala, začala zlato přenášet do truhly. Nejdřív tam chtěla hodit jen dvě nebo tři hrsti, ale nedokázala přestat. „Ještě jednu,“ řekla si pokaždé, „ještě jednu.“

Jak zlata v truhle přibývalo, to utěšeně cinkalo a Olinka zapomněla dávat pozor. Probral ji až strašlivý řev, který se ozval za jejími zády. Ohlédla se a uviděla draka. Stál jen pár metrů za ní a upíral na dívku své žluté a nelítostné oči. Ještě jednou zařval a přitom mu z pusy vylétlo pár menších plamínků. Olinka, která právě nabírala další mince, si honem stoupla. Udělala krok vzad, zakopla a upadla. Drak popošel směrem k ní a rozevřel tlamu. Olinka se odkulila na stranu a v příštím okamžiku místo, na němž ještě před chvílí ležela, sežehl plamen. Rychle se rozeběhla k truhle. Drak po ní vyšlehl oheň ještě jednou, ale naštěstí se netrefil. Olinka běžela, co jí síly stačily. Drak si všiml, kde chce najít úkryt, a jediným mávnutím ocasu odhodil kouzelnou truhlu stranou. Letěla vzduchem a narazila na skalní stěnu. Olince se málem zastavilo srdce. Naštěstí se truhla nerozbila. Spadla dolů a zůstala tam otevřená, jen pár mincí se z ní vysypalo.

Drak opět zaměřil svoji pozornost na Olinku. Zařval a vzduch v jeskyni zamořil svým smrdutým dechem. Olinka pochopila, že draka musí přelstít. Schovala se za jedním skalním výčnělkem a sebrala ze země hrst kamenů. Dračí oheň ošlehl výčnělek z obou stran, ale Olince spálil jen konečky vlasů. Když drak přestal chrlit plameny, hodila kameny na jednu stranu a sama se rozeběhla na druhou. Podobnými úskoky se pak oklikou přibližovala ke spásné truhle. Využívala ke krytí i ty nejmenší skalní výčnělky a drak hořečně kmital zleva doprava, až byl nakonec úplně zmatený. Šlehal plameny nazdařbůh a v jeho řvaní se mísil vztek s bezmocí.

Konečně se Olinka krčila za velkým kamenem jen dva kroky od truhly. Hodila poslední hrst kamenů na druhou stranu, skočila do bedny a zaklapla víko.

Zachráněna!

Ve tmě zhluboka oddychovala a v duchu počítala do deseti. Pak pro jistotu ještě jednou. Konečně se odvážila víko truhly nadzvednout. Těšila se, jak v příštím okamžiku vyskočí ven a seběhne dolů za dědou, ale něco se pokazilo. Byla stále v jeskyni! Škvírou viděla stále stejnou začouzenou dračí sluj s prokletou hromadou zlata. Jak se tak rozhlížela celá zmatená po jeskyni, přiblížila se z druhé strany ke škvíře nějaká žlutá koule. Olinka na ni chvíli zírala, než si uvědomila, že je to dračí oko. Drak si zblízka prohlížel truhlu s uvězněnou Olinkou!

Prudce zaklapla víko a zůstala ve tmě. Byla v pasti.